



DİJİTAL EBEVEYNLİK: YENİ NESİL RİSKLERE KARŞI MODERN EBEVEYNLİK STRATEJİLERİ

Esra ASICI*

Öz

Bu çalışma, teknolojinin hızlı gelişimiyle birlikte çocukların karşılaştığı yeni nesil riskleri (dijital bağımlılık, siber zorbalık, çevrim içi cinsel istismar, uygunsuz içerikler, mahremiyet ihlalleri ile sosyal medya baskısı ve beden algısı) ele almakta ve bu risklere karşı dijital ebeveynlik stratejilerinin önemini vurgulamaktadır. Literatür taraması kapsamında dijital ebeveynliğin tanımı ve kapsamı detaylandırılmış, dijital ebeveynlik uygulamalarının çocuklar üzerindeki etkileri anlatılmıştır. Çalışma, dijital ebeveynliğin çocukların iyi oluşuna katkı sağlayan etkilerini ortaya koyarak, ebeveynlerin dijital okuryazarlık becerilerinin geliştirilmesine yönelik öneriler sunmaktadır. Elde edilen bulgular, çocukları dijital risklerden korumada etkili eğitim programlarına duyulan ihtiyacı göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: *Dijital ebeveynlik, çevrim içi riskler, dijital bağımlılık, siber zorbalık, mahremiyet ihlali*



* Doç. Dr., İzmir Demokrasi Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümü,
esrasici01@gmail.com, İzmir/Türkiye.

DIGITAL PARENTING: MODERN PARENTING STRATEGIES AGAINST NEW-GENERATION RISKS

Abstract

This study addresses the new-generation risks that children face with the rapid advancement of technology, such as digital addiction, cyberbullying, online grooming, exposure to inappropriate content, privacy violations, and social media pressure related to body image. Within the scope of this literature review, the definition and scope of digital parenting are elaborated, and the impacts of digital parenting practices on children are discussed. The study highlights the positive contributions of digital parenting to children's well-being and provides suggestions for improving parents' digital literacy skills. The findings indicate a need for effective educational programs to protect children from digital risks.

Keywords: Digital parenting, online risks, digital addiction, cyberbullying, privacy violations.

1. GİRİŞ

1990'lı yılların sonlarında internet teknolojisinin yaygınlaşmasıyla birlikte "Dijital Çağ" olarak adlandırılan yeni bir dönem başlamış, bu süreç toplumsal yapıda köklü dönüşümlere yol açmıştır. Bu dönüşüm, çocukların günlük yaşamlarında olduğu kadar ebeveynlerin çocuk yetiştirme biçimlerinde de kendini göstermektedir. Günümüz çocukları, dijital dünyaya doğmakta ve zamanlarının önemli bir bölümünü çevrim içi ortamlarda geçirmektedir (Zeybekoğlu Akbaş ve Dursun, 2020:2248-2250). OECD (2025) tarafından yürütülen bir araştırma, 15 yaş grubundaki gençlerin yarısından fazlasının haftada en az 30 saat dijital araçları kullandığını ortaya koymaktadır. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK, 2024) verileri ise, 6-15 yaş grubundaki çocukların internet (%91,3), YouTube (%96,3) ve sosyal medya (%66,1) kullanım oranlarının oldukça yüksek olduğunu göstermektedir. Bu yoğun kullanım, çocukların geleneksel etkinliklerden

uzaklaşmasına ve aile içi etkileşimlerinin azalmasına neden olmaktadır. Dijital dünyadaki bu artan etkileşim, ebeveynleri çocuklarını çevrim içi risklerden koruma sorumluluğuyla baş başa bırakmıştır (Kabakçı-Yurdakul vd., 2013:888; Livingstone ve Byrne, 2018; Yaman vd., 2024:385). Bu doğrultuda, geleneksel ebeveynlik anlayışının yerini teknoloji ekseninde şekillenen “dijital ebeveynlik” anlayışı almıştır.

Dijital çağda çocukların çevrim içi ortamlarla erken yaşta tanışması, ebeveynlerin dijital ortamlarda karşılaşılabilecek riskleri fark edebilmesini ve çocuklarını bu risklere karşı koruyabilmesini zorunlu kılmaktadır. Bu noktada, dijital ebeveynlik kavramının kapsamı, gerekli becerileri ve etkili uygulama yollarının anlaşılması büyük önem taşımaktadır. Bu çalışma, dijital çağda çocukların karşı karşıya kaldığı riskleri literatür üzerinden incelemeyi ve bu risklerin yönetilmesinde etkili olan dijital ebeveynlik stratejilerini tanıtmayı amaçlamaktadır. Bu yolla dijital ebeveynlik konusunda bilgi temelli bir farkındalık oluşturarak alan yazına katkı sağlanması ve özellikle uygulayıcılar ile ebeveynler için yol gösterici nitelikte bir kaynak oluşturulması hedeflenmektedir. Ayrıca çalışmanın aile psikolojisi, aile sosyolojisi ve aile danışmanlığı alanlarında çalışan bireyler açısından da öğretici olabileceği düşünülmektedir. Aile psikolojisi bağlamında; çalışma, teknolojinin hakim olduğu bir dünyada çocukların bilişsel, duygusal ve bedensel açıdan sağlıklı gelişimini desteklemede ebeveynlerin rolünü ele almaktadır. Aile sosyolojisi perspektifinden, ebeveynlerin dijital ortamlarla ilişkili riskleri yönetmeleri, çocukların sağlıklı sosyalizasyon süreçleri ve toplumsal düzenin korunması açısından önem taşımaktadır. Aile danışmanlığı açısından ise, bu çalışma ebeveynler ve çocuklarla çalışan psikolojik danışmanlara uygulamalarında teorik bir altyapı sunabilir.

2. YENİ NESİL DİJİTAL RİSKLER

Risk kavramı kayıp, incinme ya da tehlike olasılığını arttıran durumları tanımlarken (Staksrud, 2016:51); dijital risk kavramı çocukların psikososyal gelişimi üzerinde olumsuz etkiler yaratabilen, çevrim içi ortamlarda karşılaşılabilecek içerik, iletişim, davranış ve tüketim kaynaklı tehditleri ifade etmektedir (Livingstone ve Stoilova, 2021:3-8). Teknolojide yaşanan gelişmelerle birlikte günümüzde çocukların karşı karşıya kaldıkları riskler dönüşüme uğramış, yeni riskler ortaya çıkmış ve çeşitlilik kazanmıştır (OECD, 2021). Bu kapsamda günümüz dünyasında çocukların çevrim içi ortamda sıklıkla karşı karşıya kalabildikleri dijital riskler ilgili alan yazın doğrultusunda aşağıda anlatılmaktadır.

2.1. Dijital Bağımlılık

Dijital bağımlılık; internet, dijital oyunlar, çevrim içi platformlar, mobil uygulamalar ve sosyal ağlar gibi dijital teknolojilere yönelik aşırı, kontrolsüz ve bireyin günlük işlevselliğini bozan kullanım örüntülerini ifade etmektedir (Singh ve Singh, 2019:1). Bu kapsamda literatürde; internet bağımlılığı, dijital oyun bağımlılığı, sosyal medya bağımlılığı ve akıllı telefon bağımlılığı gibi dijital bağımlılığın çeşitli alt türlerine ilişkin tanımlamalar yapılmaktadır (Eryılmaz ve Deniz, 2024).

Günümüzde çocuk ve ergenler arasında dijital bağımlılık, yalnızca bireysel düzeyde değil, toplumsal düzeyde de ciddi sonuçlar doğuran küresel bir halk sağlığı sorunu hâline gelmiştir. Örneğin, Suudi Arabistan'da çocuk ve ergenlerin %62,1'inin dijital oyun bağımlılığı riski taşıdığı bildirilmiştir (Alrahili vd., 2023:6). Benzer şekilde Mısır'da yapılan bir çalışmada, ergenlerin %65,6'sı internet, %61,3'ü oyun ve %92,8'i Facebook bağımlısı olarak tanımlanmıştır (Khalil vd., 2021:294). Kore'de ise ergenlerin %35,2'si akıllı telefon bağımlılığı açısından risk

grubunda yer almaktadır (Lee ve Lee, 2017:13). Türkiye bağlamında yapılan bir araştırmada, çocuk ve ergen psikiyatri kliniğine başvuran ergenlerin %30,7'sinin internet bağımlısı olduğu saptanmıştır (Özkan vd., 2025:470). Ayrıca, çocuk ve ergenlerde problemli akıllı telefon kullanımının yaygınlığına ilişkin yapılan bir meta-analiz çalışması bu oranın %23,3 düzeyinde olduğunu göstermektedir (Sohn vd., 2019:4).

Çocuk ve ergenlerde dijital araçların problemli kullanımı depresyon (Cilligol Karabey vd., 2024:641; Sohn vd., 2019:4), anksiyete (Saikia vd., 2019:111, Sohn vd., 2019:5), stres (Saikia vd., 2019:111; Sohn vd., 2019:5), uyku problemleri (Ferrari vd., 2024:286; Sohn vd., 2019:5; Cilligol Karabey vd., 2024:641), öfke ve saldırganlık (Akbaş ve Kiliç İşleyen, 2024) gibi ruhsal sorunların gelişiminin yanı sıra düşük akademik başarıyla da (Anjum vd., 2024; Cilligol Karabey vd., 2024:641) ilişkilidir.

2.2. Siber Zorbalık

Siber zorbalık, bireylerin dijital ortamlarda kasıtlı ve tekrarlayan biçimde, başka bir kişiye zarar vermek amacıyla sergilediği saldırgan davranışları ifade eder. Bu tür davranışlarda genellikle taraflar arasında bir güç dengesizliği mevcuttur. Zorbalık yapan kişi "siber zorba", hedef olan kişi ise "siber mağdur" olarak adlandırılır (Tanrıku, 2019:8-10). Çoğu zaman başlangıçta siber mağdur olan çocuklar zamanla siber zorba konumuna gelebilir (Lozano-Blasco vd., 2020:8).

Araştırmalar, siber zorbalığın çocuk ve ergenler arasında ciddi bir sorun olduğunu göstermektedir. Örneğin, Jadambaa ve arkadaşları (2019:883), Avustralya'da çocuk ve ergenler arasında siber mağdur olma ve zorbalık yapma yaşam boyu yaygınlık oranlarını sırasıyla %7,02 ve %3,45 olarak raporlamıştır. Küresel çapta yapılan incelemelerde ise siber zorbalık yapma oranları %6,0 ile %46,3, mağdur olma oranları ise %13,99 ile %57,5 arasında değişmektedir (Zhu

vd., 2021:1). Türkiye’de Keleş ve Tagay’ın (2025:741) yakın tarihli araştırması, ergenlerin %29,1’inin siber zorbalık mağduru olduğunu ve %47,9’unun en az bir kez başka bir kişinin siber zorbalığına tanık olduğunu ortaya koymuştur. Aynı çalışma, siber zorbalık ve mağduriyetin özellikle erkek ergenler arasında daha yaygın olduğunu belirtmektedir.

Zorbalığa maruz kalmak, özellikle çocuk ve ergenlerde intihar düşüncesi ve davranışları gibi ciddi psikolojik sorunlarla ilişkilendirilmektedir (Li vd., 2024:2904-2905). Meta-analizler, siber mağdur olan ergenlerde depresyon riskinin 2,73 kat (Tran vd., 2023:1124), intihar düşüncesinin 2,64 kat, kendine zarar verme davranışının ise 3,64 kat daha yüksek olduğunu göstermektedir (Mahzunah vd., 2024:357). Ayrıca siber mağduriyet, sosyal anksiyete (Yang vd., 2025), beden memnuniyetsizliği (Ramos Salazar, 2021:355) ve yeme bozuklukları (Sergeantanis vd., 2021) gibi sorunlarla da ilişkilendirilmektedir. Ruh sağlığı üzerindeki olumsuz etkilerinin yanı sıra siber zorbalık gençlerin eğitim yaşamını da olumsuz etkilemekte; siber zorbalığa maruz kalmak okula devam ve akademik başarı sorunlarına yol açabilmektedir (Gardella vd., 2017:297).

2.3. Uygunsuz/Zararlı İçeriklere Maruz Kalma

Uygunsuz ya da zararlı içerik kavramı, genel olarak yetişkinlerin erişimine yasal olarak izin verilen, ancak özellikle çocuklar ve diğer hassas gruplar için zararlı olabilecek içerikleri ifade etmektedir. Bu tür içerikler arasında pornografik ve cinsel içerikler; şiddet, saldırganlık, korkutucu ya da kanlı sahneler içeren materyallerin yanı sıra uyuşturucu kullanımı, ırkçılık, nefret söylemi, kendine zarar verme, intihar ve anoreksi gibi zararlı davranışları teşvik eden içerikler yer almaktadır (Poblet vd., 2017:183). Zararlı çevrim içi içeriklere maruz kalmak çocukların iyi oluşunu olumsuz yönde etkilemekte ve çevrim dışı riskli davranışlarla ilişkili görülmektedir (Kvardova vd., 2021:2294).

Çocukların uygunsuz içeriklere en sık maruz kaldığı ortamlardan biri çevrim içi oyunlardır. Bu kapsamda, zarar verici ya da şiddet içeren meydan okuma görevlerinin yerine getirilmesine dayalı olarak tasarlanan bazı dijital oyunlar yarattığı olumsuz sonuçlarla dünya genelinde gündeme gelmiştir. Örneğin, dünyanın farklı ülkelerindeki intihar vakalarıyla ilişkili olduğu ortaya çıkan “Mavi Balina” isimli oyun, çoğu şiddet içeren 50 farklı talimatın yerine getirilmesini içermekte ve oyunun son aşamasında oyunculara “yüksekten atlama” ya da “intihar etme” komutu verilmektedir. Doğu Avrupa’da birçok çocuğun kaybolmasının ardında yatan nedenin, oyunculara 72 saat boyunca ortadan kaybolmaları komutunun verildiği “Game of 72” isimli bir oyun olduğu ortaya çıkmıştır. “48 Hours Challenge”, oyunculara, toplumsal ve ahlaki kuralları çiğneyen zararlı davranışlarda bulunma ve 48 saat boyunca kimseye haber vermeden saklanma gibi komutlar veren bir başka oyundur (Ardıç, 2019:59-60).

Çocuklar tarafından en çok kullanılan uygulamalardan biri olan YouTube’un algoritmik öneri sistemi, bazı uygunsuz içeriklerin görünüşte uygun içerikleri taklit etmesi ya da onlardan türetilmiş olması nedeniyle çocuklara uygun olmayan içerikler önermektedir (Papadamou vd., 2020:522). Benzer şekilde kısa videoların paylaşıldığı TikTok, çocuklar arasında küresel ölçekte yaygınlık kazanmış olup, algoritmik yapısı nedeniyle çocukları zorlayıcı bir içerik tüketim döngüsüne sürüklediği ve toplumsal açıdan sakıncalı davranışların taklidini teşvik ettiği gerekçesiyle eleştirilen bir dijital platform olarak değerlendirilmektedir (Lee vd., 2025:893). Tiktok’ta yayınlanan 100 videonun içeriklerini inceleyen Özel ve Asarkaya (2023) videoların çocuklar açısından uygun olmayan alkol, sigara, küfür, cinsellik, erotizm, ırkçılık, yalan, şiddet ve saldırganlık gibi pek çok olumsuz ögeyi içerdiğini saptamıştır.

Son yıllarda yapılan araştırmalar, çocuk ve gençlerin dijital ortamlarda uygunsuz içeriklere maruz kalma oranlarına ilişkin çarpıcı bulgular ortaya koymuştur.

Örneğin, İngiltere’de 11–16 yaş arasındaki 1001 gençle yapılan bir ankette, katılımcıların %47’sinin 16 yaşına gelmeden çevrim içi pornografik içeriklere maruz kaldığı, bunların %94,2’sinin 14 yaşından, %58,9’unun ise 12 yaşından önce bu içeriklere eriştiği tespit edilmiştir (Martellozzo vd., 2016:26). Avrupa’daki altı ülkede (Yunanistan, İspanya, Polonya, Romanya, Hollanda ve İzlanda) yaşayan 14–17 yaş aralığındaki ergenlerle yürütülen bir çalışmada çevrim içi herhangi bir pornografik içeriğe maruz kalma oranının %59 ve haftada en az bir kez maruz kalma oranının da %24 olduğu saptanmıştır (Andrie vd., 2021:1). Türkiye’de Akçaboy ve arkadaşları (2022:242) tarafından gerçekleştirilen bir çalışmada ise, 11–18 yaş aralığındaki ergenlerin %88,8’inin çevrim içi oyun oynadığı; bu grubun %34’ünün cinsel, utandırıcı veya pornografik içeriklere, %9’unun ise korkutucu, dehşet verici ya da ürkütücü görüntülere maruz kaldığı belirlenmiştir. Türkiye’de 8-16 yaş aralığında çocuğu olan ebeveynlerle gerçekleştirilen bir çalışmada ebeveynlerin görüşlerine göre; internet ortamında çocukların %12,8’i kan, şiddet ve korku içerikli görüntülerle, %6,7’si cinsel içerikli materyallerle karşılaşmakta ve %2,7’si cinsel içerikli mesajlar almaktadır (Bayzan vd., 2023:1261).

2.4. Mahremiyet ihlalleri

Dijital ortamda çocuklara ait kişisel bilgilerin, fotoğraf ya da videoların paylaşılması, mahremiyetin korunmasına ilişkin önemli riskleri beraberinde getirmektedir. Bir bireyin sahip olduğu özel içeriklerin, geniş kitlelerin erişimine açılması, yorumlanması ya da izlenmesine olanak tanıyacak biçimde dolaşıma sokulması ya da başkalarına bilinçli ya da bilinçsiz şekilde sunulması, “mahremiyet ihlali” olarak değerlendirilmektedir (Öden Akman vd., 2021:553). Bu kapsamda özellikle de ebeveynlerin çocuklarıyla ilgili bilgileri sosyal medyada kamuya açık bir şekilde paylaşmasını ifade eden “sharenting” uygulamaları yaygın bir mahremiyet ihlali olarak karşımıza çıkmaktadır (Tosuntaş ve Griffiths,

2024:527). Ebeveynlerin sosyal medyada çocuklarıyla ilgili paylaşımlar yapmalarının altında yatan motivasyonlar; çocukların büyüme sürecine aile ve arkadaşları da dâhil etmek, ebeveynlik süreciyle ilgili karşılaşılan zorluklarla ilgili tavsiye almak ya da başkalarına bilgi vermek ve kendi ebeveynliklerine ilişkin bir benlik imajı inşa etmek olarak sıralanabilir (Siibak ve Traks, 2019:116). Çoğu ebeveyn, çocuklarına ait kişisel bilgileri ve görselleri çevrim içi ortamda paylaşırken iyi niyetle hareket etmektedir. Ancak popülerlik elde etme, maddi kazanç sağlama ya da çocuklara ilişkin içerikleri sosyal medyada paylaşma arzusu, çocuk hakları ve mahremiyetinin ihmal edilmesine neden olarak önemli etik ve hukuki sorunlara yol açmaktadır (Omur ve Uyar, 2022:24). Bu kapsamda, (a) çocukların fotoğraf ya da videolarının onların onayı olmadan aşırı şekilde paylaşılması, (b) çocuklar adına çeşitli çevrim içi hizmetlerde onların onayı olmadan profiller oluşturulması—doğum öncesi profillerin oluşturulması, (c) çocukların hayatının gün gün, ay ay izlendiği çeşitli çevrim içi günlüklerin oluşturulması, (d) çocukların nefret içeriklerinin yaratılması amacıyla kullanılması ve (e) çocukların ticari amaçlarla kullanılması gibi olumsuz sharenting türlerinden bahsedilebilir (Kopecky vd., 2020:2).

Amerika Birleşik Devletleri'nde (Security.org, 2021) 1000 ebeveyn ve çocuk üzerinde yapılan bir araştırmanın sonuçları ebeveynlerin %77'sinin çocuklarının fotoğraflarını, hikâyelerini ya da videolarını sosyal medyada paylaştığını göstermiştir. Ebeveynlerin sadece %24'ü sosyal medyada paylaşım yapmadan önce çocuklarından izin aldığını, %29'u ise çocuklarının onayını hiçbir zaman almadıklarını belirtmiştir. Dahası araştırmaya katılan çocukların %39'u, paylaşmamalarını söyledikleri halde ebeveynlerinin bir hikâyeyi, resmi ya da videoyu sosyal medyada paylaştığını belirtmiştir. Oysaki çocuklar ebeveynlerinin sosyal medyada kendileriyle ilgili yaptıkları paylaşımları çoğunlukla onaylamamakta, utanç verici ve gereksiz olarak değerlendirmektedirler (Verswijvel vd., 2019:7). Çocuklar hangi bilgilerin paylaşılmasının uygun olduğu

konusunda ebeveynlerinin kendileriyle konuşmasını ve aynı zamanda ebeveynlerinin bu konudaki görüşlerine saygı göstermesini beklerken; ebeveynlerin çocuğun görüşünü dikkate almadan paylaşımlarda bulunması ebeveyn-çocuk ilişkisinde gerilime yol açabilmektedir (Lipu ve Siibak, 2019:63).

2.5. Çevrim içi Cinsel İstismar (Grooming)

Çevrim içi “grooming” terimi, yetişkin bir bireyin çevrim içi ortamda bir çocukla uygunsuz cinsel ilişki başlatma sürecini ifade etmektedir (Jeglic vd., 2023:2). Bu süreçte yetişkin, çocukları cinsel etkinliklere katılmaya ikna etmek amacıyla çevrim içi platformlarda başlayan duygusal bir baştan çıkarma stratejisi izlemekte olup, bu durum cinsel içerikli görüntü ve videoların paylaşımına, en kötü senaryoda ise gerçek yaşamda istismara kadar varabilmektedir (Pasca vd., 2022:2). Çevrim içi cinsel istismar sürecinde yetişkin, genellikle psikolojik kırılganlık yaşayan genci, ailevi sorunları ya da ergenlik dönemine özgü krizlerini “güvenilir biriyle” paylaşabileceği özel ve samimi bir alana çekerek manipülasyon uygulamaktadır. Yetişkinin sağladığı duygusal destekle kırılgan gencin istismarcıya bağımlılığı artmakta ve genç, manipülasyona daha açık hale gelmektedir (Braiker, 2004).

Çevrim içi cinsel istismar, çocuk ve gençlerin ruh sağlığı üzerinde uzun vadeli olumsuz etkiler yaratan güncel bir sorundur (Aktu, 2024:1). Schittenhelm ve arkadaşlarının (2025:169) çalışmasına göre, her 10 gençten en az biri çevrim içi cinsel istismara maruz kalmaktadır. Portekiz’de 12-17 yaş aralığında 172 ergenin katılımıyla gerçekleştirilen bir araştırmada, katılımcıların %41,9’u en az bir kez çevrim içi cinsel istismara maruz kaldığını; %25,6’sı ise son bir yıl içinde bir yetişkinle çevrim içi cinsel etkileşimde bulunduğunu bildirmiştir. Aynı çalışmada, gençler en sık karşılaştıkları çevrim içi cinsel taleplerin internet ya da cep telefonu aracılığıyla bir yetişkinin kendilerine “cinsellikle ilgili sorular sorması”

ve “cinsel içerikli ya da mahrem fotoğraf ve videolar göndermesini istemesi” olduğunu belirtmiştir (Almedia ve Pereira, 2025).

Aktu’ya (2024) göre, benlik saygısı düşük ve aile desteğinden yoksun olan çocuk ve gençler, interneti problemli kullanma eğilimleri nedeniyle çevrim içi cinsel istismara maruz kalma riski daha yüksek olan gruplardır. İnternet kullanımında ebeveyn katılımının olmadığı durumlar çocuk ve ergenleri çevrim içi cinsel istismar durumlarına karşı daha da savunmasız kılmaktadır (Whittle vd., 2013:139).

2.6. Sosyal Medya Baskısı ve Beden Algısı

Ergenlik döneminde beden şekline yönelik kaygıların yaygın olmasının (Confalonieri vd., 2008:153) sebeplerinden biri yaşanan fizyolojik değişiklikler nedeniyle ergenlerde beden memnuniyetsizliğinin artmasıdır (Gonzaga vd., 2023:8). Sosyal medyada yaratılan ideal beden mesajları nedeniyle, özellikle de ergenlikte sosyal medyanın problemli kullanımının beden memnuniyeti ve beden saygısı üzerinde daha belirgin ve olumsuz etkiler yaratabileceği öngörülmektedir (Franchina ve Lo Coco, 2018:6). Sosyal medya ağlarında kullanıcıların filtreler ya da çeşitli uygulamalar aracılığıyla kendilerine ait gerçekçi olmayan görselleri paylaşımları (Manago vd., 2008), bunlara maruz kalan ergenlerin gerçekçi ve sağlıklı bir beden algısı geliştirmeleri açısından önemli bir zorluk oluşturarak, beden memnuniyetsizliği yaşamalarına yol açabilmektedir (Franchina ve Lo Coco, 2018:7). Nitekim çalışmalar ergenlerin sosyal medya kullanımı ile artan beden imajı kaygıları arasındaki ilişkiyi ortaya koymaktadır (Revranche vd., 2021; Rodgers vd., 2020; Vincente-Benito vd., 2023). Bununla birlikte, Revranche ve arkadaşları (2021) sosyal medya kullanımı ile beden algısı arasındaki ilişkinin doğrudan değil, bilişsel ve sosyal düzeylerde bazı aracı süreçler üzerinden işlediğine dikkat çekmektedir. Bu süreçler arasında

ince beden idealinin içselleştirilmesi, özneleştirme (self-objectification), görünüşe yönelik akran geri bildirimleri, akranlar ve ünlülerle yapılan yukarı yönlü sosyal karşılaştırmalar yer almaktadır.

Moda diyetler, kilo verme ürünleri ve aşırı zayıflık gibi zararlı beden ideallerinin sosyal medya aracılığıyla yaygınlaşması, ergenler arasında sağlıksız davranışların normalleşmesine zemin hazırlamaktadır (Suhag ve Rauniyar, 2024:4). Sosyal medyada sunulan ideal beden standartlarının içselleştirilmesi gençlerde riskli yeme davranışlarının gelişimini tetikleyebilmektedir (Vincente-Benito vd., 2023:11). Fit olmaya ya da aşırı zayıflığa özendiren sosyal medya paylaşımları özellikle de hali hazırda yeme bozukluklarıyla mücadele eden gençler için daha da tetikleyici olabilmektedir (Nawaz vd., 2024:1). Yeme bozukluklarının yanı sıra, ergenlerin sosyal medyada hem başkalarının hem de kendilerinin fiziksel görünümüne daha çok odaklanmaları, beden memnuniyetsizliklerini arttırmak suretiyle depresyon gibi ruhsal sonuçlar da doğurabilmektedir (Choukas-Bradley vd., 2022:683).

3. DİJİTAL EBEVEYNLİK

Çocukların çevrim içi risklere karşı korunmasında en temel sorumluluk ebeveynlere düşmektedir (Kabakçı-Yurdakul vd., 2013:888). Bu sorumlulukların yerine getirilmesinde ebeveynlerin dijital ebeveynlik davranışları sergilemesi önemlidir. Bu bölümde dijital ebeveynlik kavramı tanıtılmakta ve çocukların dijital risklerden korunmasına yönelik olarak uygulanan dijital ebeveynlik yaklaşımlarının etkileri anlatılmaktadır.

3.1. Dijital Ebeveynliğin Tanımı ve Kapsamı

Dijital ebeveynlik, çocukların dijital ortamlarla etkileşimlerinden doğabilecek fırsatları en iyi şekilde değerlendirmelerini sağlayan ve bu etkileşimlerin

beraberinde getirebileceği riskleri azaltmayı amaçlayan ebeveynlik yaklaşımlarını kapsamaktadır (Choy vd., 2024:22148). Bu bağlamda; dijital ebeveynlik, anne babaların çocuklarının dijital medya kullanımlarını düzenlemek amacıyla sergiledikleri tutum ve davranış kalıplarını ifade etmektedir (İnan Kaya, vd., 2018:149). Bir ebeveynlik stili olarak dijital ebeveynlik, anne babaların çocuklarının dijital medya kullanımını yönlendirmelerinin yanı sıra dijital araçları kendi günlük yaşamları ve ebeveynlik tarzlarına uyarlamalarını da içermektedir (Mascheroni vd., 2018:9). Dijital ebeveynlik; ana babaların çocuklarını dijital yaşama uyumlu biçimde yetiştirebilmesi için ihtiyaç duyduğu bir yeterlilik (Yaman vd., 2019) ve çocukların dijital ortamları güvenli, bilinçli ve faydalı bir biçimde kullanmalarına rehberlik etmeyi gerektirmektedir (Coşkunalp ve Kuşçu, 2025:9).

Dijital ebeveynlik üzerine yapılan araştırmalarda ebeveynlerin çocukların dijital araçları etkili ve doğru kullanmalarına rehberlik etmek ve onları dijital dünyadaki risklerden korumak amacıyla sergiledikleri davranışların üç faktör açısından incelendiği dikkat çekmektedir. Bunlar; dijital ebeveynliğe yönelik tutum (İnan Kaya vd., 2018), dijital ebeveynlik farkındalığı (Manap ve Durmuş, 2020) ve dijital ebeveynlik öz-yeterliğidir (Yaman vd., 2019).

3.1.1. Dijital Ebeveynliğe Yönelik Tutum

Dijital ebeveynliğe yönelik tutum “dijital medyanın etkili kullanımını onaylama” ve “dijital medya risklerinden koruma” boyutlarıyla ele alınmaktadır. Dijital medyanın etkili kullanımını onaylama; ebeveynlerin çocuklarının dijital medya araçlarını kullanımını onaylama ve destekleme yönündeki görüşlerini ve bundan duydukları memnuniyeti ifade etmektedir. Dijital medya risklerinden koruma ise çocuklarının dijital medya araçlarını kullanımlarının doğurabileceği zararlara ilişkin ebeveynlerin duyduğu kaygıyı anlatmaktadır (İnan Kaya vd., 2018).

3.1.2. Dijital Ebeveynlik Farkındalığı

Manap ve Durmuş'a (2020) göre, dijital ebeveynlik farkındalığı verimli kullanım, risklerden koruma, model olma, dijital ihmal ve yeniliklere açık olma boyutlarından oluşmaktadır. Verimli kullanım, ebeveynlerin dijital araçları çocukların gelişimine katkı sağlayacak şekilde kullanmalarını; risklerden koruma, ebeveynlerin çocuklarını dijitalleşmenin zararlarından korumasını; model olma, ebeveynlerin dijital araçları kullanırken çocuklarına olumlu örnek olacak davranışlar sergilemesini; dijital ihmal, ebeveynlerin çocuklarının dijital araçları ne amaçla ve ne kadar süreyle kullandıklarının farkında olmalarını; yeniliklere açık olma ise, ebeveynlerin güncel gelişmeleri ve teknolojik yenilikleri takip ederek bu yeniliklere uyum sağlamalarını ifade etmektedir.

3.1.3. Dijital Ebeveynlik Öz-yeterliği

Çocukların dijital araçları etkili ve doğru kullanmalarında ve dijital dünyadaki risklerden korunmalarında önemli olan unsurlardan biri ebeveynlerin dijital kaynaklara yönelik yeterlilikleridir (Fidan ve Olur, 2023:15191). Dijital öz-yeterlik, teknolojiyi temel düzeyde kullanma, dijital sorunları çözme ve yenilikleri takip edebilme becerisini ifade etmektedir (Ulfert-Blank ve Schmidt, 2022). Yaman ve arkadaşlarına (2019) göre, dijital ebeveynlik öz-yeterliği; dijital okuryazarlık, dijital güvenlik ve dijital iletişim bileşenlerini içermektedir. Dijital okuryazarlık, ebeveynin teknolojiyi doğru ve etkin bir şekilde kullanabilme ve bu konuda çocuklarına rehberlik sağlayabilme yeterliliğini anlatmaktadır. Dijital güvenlik, ebeveynin dijital ortamlarda sınırlar koyma, çocuklarını çevrim içi risklerden koruma, kişisel bilgilerin gizliliği ve uygunsuz içeriklere karşı filtreleme gibi konularda ne derece etkili olduğuyla ilgilidir. Dijital iletişim ise, ebeveynin çocuk yetiştirme sürecinde dijital ortamlarda sosyal destek sistemlerine (örneğin öğretmenler, aile büyükleri, diğer ebeveynler) ulaşabilme, bu

destekleri etkin şekilde kullanabilme ve çocuğuyla dijital ortamda sağlıklı ilişki kurabilme kapasitesini kapsamaktadır.

3.2. Ebeveyn Aracılığı

Clark (2011) ebeveynlerin çocuklarının dijital medya araçlarını kullanma alışkanlıklarını düzenlemeye yönelik olarak sergiledikleri davranışları “ebeveyn aracılığı” olarak adlandırmakta ve literatürde farklı ebeveyn aracılık yaklaşımlarının varlığından bahsedilmektedir (İnan Kaya, vd., 2018:152-153). Bu yaklaşımlar temelde “sınırlandırıcı” ve “olanak tanıyıcı” olmak üzere iki başlıkta ele alınmaktadır. Sınırlandırıcı yaklaşımlarda, çocukların dijital medya kullanımına sınırlar ve yasaklar getirilmekte ya da dijital etkinliklerin ebeveyn gözetiminde yapılması yönünde ısrarcı olunmaktadır. Olanak tanıyıcı yaklaşımlarda ise, ebeveynler dijital medyanın kullanımı konusunda çocukla konuşmakta, çocuğu dijital medyayı kullanmaya teşvik etmekte, dijital medyanın güvenli kullanımı konusunda çocuğu bilgilendirmekte ve internetin olumlu kullanımını teşvik etmek amacıyla güvenli bir çerçeve oluşturmayı hedeflemektedir (Livingstone ve Byrne, 2018:9-10).

Sınırlandırıcı ve olanak tanıyıcı yaklaşımlar çerçevesinde, ebeveynlerin çocuklarının dijital medya kullanımlarını düzenlemek amacıyla sergiledikleri beş aracılık stratejisi tanımlanmaktadır. Bunlar: (1) Sınırlandırıcı aracılık stratejisi, çocuğun dijital medya kullanım yerini, süresini, zamanını ve biçimini sınırlandırmayı, dijital ortamda erişilen içeriğe ve gerçekleştirilen etkinliklere yönelik kurallar koymayı; (2) internet kullanımına yönelik etkin aracılık stratejisi, ebeveynin çocuğun dijital medya araçlarıyla gerçekleştirdiği etkinlikler sırasında yanında bulunması, onu gözlemlemesi, teşvik etmesi, etkinliklere katılması ya da bu etkinlikler hakkında çocukla konuşmasını; (3) internetin güvenli kullanımına yönelik etkin aracılık stratejisi, ebeveynin, çocuğun dijital medya araçlarını

güvenli bir şekilde kullanmasına rehberlik etmesi, olası zorluklarla karşılaşıldığında neler yapılabileceği konusunda çocukla konuşarak ona destek olmasını (4) teknik sınırlama aracılık stratejisi, çocukların dijital medya etkinliklerini filtrelemek, kısıtlamak ve izlemek amacıyla yazılım ya da ebeveyn denetim araçlarının kullanılmasını; (5) izleme aracılık stratejisi ise ebeveynin çocuğun internet kullanımına ilişkin kayıtları ya da geçmişi sonradan kontrol etmesini içermektedir (Livingstone ve Helsper, 2008:583, Livingstone vd., 2015:8).

Modecki ve arkadaşları (2022:1679) mevcut literatürde dijital ebeveynliğin nasıl ölçüldüğüne dayalı olarak 10 farklı dijital ebeveynlik uygulaması tanımlarken; Tan ve arkadaşları (2025:3) da bunları üç kategori altında sınıflandırmıştır. Bu sınıflandırma Tablo 1’de yer almaktadır.

Tablo 1. Dijital Ebeveynlik Uygulamaları Tipolojisi

Ebeveynlik Uygulaması		Açıklama
Negatif aracılık	Temel kurallar koyma	Çocuğun dijital teknolojiyi ne zaman, nerede ve ne kadar süreyle kullanacağına dair genel kuralların belirlenmesi.
	İçeriğe özgü kurallar koyma	Hangi tür içeriklerin izinli ya da yasak olduğuna ilişkin özel kuralların belirlenmesi.
	Filtreleme	Yazılım ya da cihaz özellikleri kullanarak belirli içeriklere erişimin engellenmesi ya da kısıtlanması.
	İzleme	Çocuğun dijital etkinliklerini sonradan kontrol etme; örneğin geçmişi inceleme, uygulama kontrolü vb.
Pozitif aracılık	Tartışma	Dijital etkinlikler, değerler ya da riskler hakkında çocukla açık ve yapıcı konuşmalar yapılması.
	Teşvik etme	Çocuğun teknolojiye yönelik olumlu ve yapıcı kullanımının desteklenmesi.
	Bilgilendirme	Ebeveynin çocuğa dijital araçları nasıl kullanacağı ya da çevrim içi ortamda nasıl hareket edeceğini öğretmesi.
	Krizle müdahale	Çocuğun çevrim içi ortamda olumsuz ya da zararlı bir deneyim yaşaması durumunda ebeveynin duruma müdahale etmesi.
Birlikte kullanım	Yakın gözlem (hovering)	Çocuk dijital cihaz kullanırken ebeveynin fiziksel olarak yakınında bulunması ya da gözlem yapması.
	Birlikte kullanım	Ebeveynin çocukla birlikte dijital teknolojiyi

3.3. Dijital Ebeveynlik Uygulamalarının Çocuklar Üzerindeki Etkileri

Dijital ebeveynlik uygulamaları çocukların iyi oluşuna farklı yönlerden katkı sağlamaktadır. Bu bağlamda, Tan ve arkadaşları (2025:12) tarafından yürütülen bir meta-analiz çalışmasının sonuçları; çocukların olumlu dijital iyi oluşu için en faydalı olan yaklaşımın pozitif aracılık uygulamaları olduğunu; birlikte kullanım yaklaşımının ise çocukları olumsuz dijital iyi oluşa karşı en etkili şekilde koruduğunu ortaya koymuştur. Fam ve arkadaşlarının (2023) meta-analiz çalışması ise daha yüksek düzeyde birlikte kullanıma dayalı aracılık ve daha düşük düzeyde etkin aracılık deneyimleyen çocuklar ve ergenlerin problemli medya kullanımına daha yatkın olduğunu göstermiştir. Etkin/aktif ebeveyn aracılık stratejileri ergenleri siber zorbalık yapma ve siber mağdur olmaya karşı koruyucu bir işleve sahiptir (Chen vd., 2023:1014). Birlikte izlemeye dayalı ve yönlendirici (eğitici) aracılık, ergenlerin siber zorbalığa maruz kalmalarından kaynaklanan depresyon ve kaygıya karşı koruyucu bir etki sağlamaktadır (Wright, 2016).

Ebeveynlerin çevrim içi riskleri çocuklarıyla tartışmaları, kişisel bilgilerin ne zaman çevrim içi paylaşılmasının uygun olduğunu açıklamaları ve çevrim içi yabancılarla etkileşim kurmanın tehlikeleri konusunda çocuklarını uyarmaları gibi uygulamaları içeren yönlendirici (instructive) ebeveyn aracılığı stratejileri, ergenlerin siber nefretle başa çıkmada daha çok problem odaklı yaklaşımları kullanımları ile ilişkilidir. Diğer taraftan, çocukların çevrim içi alışkanlıklarını kontrol etmek amacıyla engelleme yazılımları ya da diğer izleme faaliyetlerini kullanmayı içeren sınırlandırıcı aracılık stratejilerinin varlığında ergenler siber nefretle yapıcı bir şekilde başa çıkmakta zorlanmaktadır (Wright vd., 2021).

Araştırmalar, erken çocuklukta ebeveynlerin dijital ebeveynlik farkındalığını etkili bir şekilde kullanma düzeylerindeki artışın, çocukların dijital oyun bağımlılığı göstergelerindeki azalma (Barakat vd., 2025:5; Kay ve Sağlam, 2025:433; Türen ve Bağçeli Kahraman, 2025:3128), pozitif ebeveyn çocuk ilişkisi ve sosyal yeterlikteki artışla ilişkili olduğunu göstermektedir (Barakat vd., 2025:5; Kay ve Sağlam, 2025:433). Z kuşağı ergenler ve onların ebeveynleriyle gerçekleştirdiği çalışmada Sancar (2023:63), ebeveynlerin dijital araçların kullanımı konusunda çocuklarını destekleme ve koruma yönünde geliştirdikleri dijital ebeveynlik tutumlarının çocukları ile olan ilişkilerini olumlu yönde etkilediğini tespit etmiştir. Dijital ebeveynlik öz-yeterliği arttıkça çocukların problemli medya kullanım davranışları azalmakta (Coşkunalp ve Kuşçu, 2025:620), ebeveynlerin siber zorbalığa ilişkin farkındalık ve kontrol düzeyleri artmakta (Uludaşdemir ve Bayzan, 2025:36), aile içi iletişim iyileşmekte ve ebeveynlerin çocuğun eğitim sürecine katılımı artmaktadır (Parlar ve Dere, 2025:100).

4. SONUÇ VE ÖNERİLER

Teknoloji alanında yaşanan hızlı dönüşümler, günümüz çocuklarını çeşitli dijital risklerle karşı karşıya bırakmaktadır. Bu durum, ebeveynlere çocuk yetiştirme süreçlerinde yeni sorumluluklar yüklemiştir. Bu bağlamda dijital ebeveynlik uygulamaları, çocukların maruz kaldığı yeni nesil risklere karşı çağdaş bir ebeveynlik stratejisi olarak değerlendirilmektedir. Literatür taraması olarak tasarlanan bu çalışma; çocukların dijital ortamlarda karşı karşıya kalabileceği yeni nesil riskleri ve bu risklerin yönetilmesinde etkili olan dijital ebeveynlik uygulamalarını tanıtmayı amaçlamıştır.

Bireyin dijital teknolojileri ve interneti temel düzeyde kullanabilme, teknoloji kullanımında karşılaştığı teknik sorunlara karşı sabırlı ve çözüm odaklı

yaklaşabilme, internetin teknik işleyişini anlayabilme, teknolojik yenilikleri izleme motivasyonuna ve bilgi-iletişim teknolojileri kapsamında gizlilik politikalarına dair bilgiye sahibi olma yeterliliklerini kapsayan bütünsel bir yetkinlik olarak tanımlanan dijital okuryazarlık; dijital ebeveynlerin sahip olduğu rollerden biridir (Kabakçı-Yurdakul vd., 2013:889). Ebeveynlerin dijital okuryazarlık becerilerinin gelişmiş olması çocukları dijital bağımlılık gibi yeni nesil risklere karşı korumaktadır (Okela vd., 2024:696). Ancak bazı ebeveynler, dijital okuryazarlık becerileri açısından yeteri kadar bilgi ve donanıma sahip olmayabilirler. Örneğin, dijital araçları kullanma konusunda gerekli bilgi ve beceriye sahip olan ve dijital ortamlarda çocuklarıyla ilgili paylaşımlarda bulunan bazı ebeveynler çocuklarının mahremiyetini ne ölçüde ihlal ettiklerini kavrayabilecek düzeyde dijital okuryazarlığa sahip olmayabilirler (Barnes ve Potter, 2021). Bu nedenle ebeveynlerin dijital okuryazarlık ve dijital ebeveynlik konularında farkındalık, bilgi ve becerilerini arttırmaya yönelik stratejiler geliştirmek önemlidir.

Çocukların karşı karşıya kaldığı dijital risklerle mücadele etmede ebeveynlere yönelik olarak düzenlenen seminerler farkındalık kazandırma açısından etkilidir (Ayar vd., 2023:20). Bu kapsamda ebeveynlerin dijital ebeveynlik becerilerini geliştirmeye yönelik seminer ve eğitim programlarının düzenlenmesi faydalı olabilir. Bunlar okul temelli ve yüz yüze gerçekleştirilebileceği gibi çevrim içi ortamlarda da gerçekleştirilebilir. Nitekim; Canpolat ve Karadaş (2024) güvenli internet kullanımı, dijital rol model olma, güvenli sosyal medya kullanımı, sanal dünyadaki haklar, teknoloji bağımlılığı, siber zorbalıkla mücadele etme ve dijital oyun dünyası konularına odaklanan bir yüz yüze dijital ebeveynlik eğitim programı geliştirmiş ve eğitim programına katılan ebeveynlerin dijital ebeveynlik farkındalıklarının arttığını saptamışlardır. Clarkson ve Zierl'in (2018) çalışmasında ise haftalık okul tabanlı e-postalar yoluyla sunulan çevrim içi

“eParenting: High-Tech Kids” programının dijital medya konusunda ebeveynlere destek sağlamada etkili olduğu; programın, ebeveynlerin dijital medya konusundaki bilgi ve kullanımını arttırdığı ve ergenlik öncesi ile ergen çocukları yetiştirirken uygun strateji ve kaynaklara yönelik farkındalıklarını geliştirdiği görülmektedir. Kaya ve Mutlu-Bayraktar’ın (2021) çalışması Türkiye’de dijital ebeveynlik konusunun çoğunlukla betimsel ve ilişkisel araştırmalarla ele alındığını; deneysel çalışmaların ise son derece sınırlı olduğunu göstermektedir. Bu nedenle ebeveynlerin dijital becerilerini arttırmaya yönelik etkili eğitim programlarının geliştirilmesi önerilmektedir.

Çıkar Çatışması Bildirimi:

Bu makalenin araştırılması, yazarlığı ve / veya yayınlanmasına ilişkin herhangi bir potansiyel çıkar çatışması bulunmamaktadır.

Destek/Finansman Bilgileri:

Bu makalenin araştırılması, yazarlığı ve / veya yayınlanması için herhangi bir finansal destek alınmamıştır.

Etik Kurul Kararı:

Bu çalışma derleme türünde olduğundan etik kurul izni alınmasını gerektirmemektedir.

KAYNAKÇA

Akbaş, E., & Kiliç İşleyen, E. (2024). The effect of digital game addiction on aggression and anger levels in adolescents: A cross-sectional study. *Archives of Psychiatric Nursing*, 52, 106-112. <https://doi.org/10.1016/j.apnu.2024.06.022>

- Akcaboy, M., Şenel, S., & Ulukol, B. (2022). Advertising in the digital area: playing online games pose a risk to come upon improper advertisements. *Turkish Archives of Pediatrics*, 57(2), 241-243. <https://doi.org/10.5152/TurkArchPediater.2022.21335>
- Aktu, Y. (2024). Self-Esteem, family support and online grooming risk among adolescents: the role of problematic internet usage. *Child Abuse Review*, 33(6), article e70007. <https://doi.org/10.1002/car.70007>
- Almeida, T. C., & Pereira, A. (2025). Prevalence of grooming and sexting among Portuguese youth: Adaptation of the questionnaire for online sexual solicitation and interactions with adults and sexting Questionnaire. *Children and Youth Services Review*, 171, article 108179. <https://doi.org/10.1016/j.chilyouth.2025.108179>
- Alrahili, N., Alreefi, M., Alkhonain, I. M., Aldakhilallah, M., Alothaim, J., Alzahrani, A., ... & Baabbad, N. (2023). The prevalence of video game addiction and its relation to anxiety, depression, and attention deficit hyperactivity disorder (ADHD) in children and adolescents in Saudi Arabia: a cross-sectional study. *Cureus*, 15(8), article e42957. <https://doi.org/10.7759/cureus.42957>
- Andrie, E. K., Sakou, I. I., Tzavela, E. C., Richardson, C., & Tsitsika, A. K. (2021). Adolescents' online pornography exposure and its relationship to sociodemographic and psychopathological correlates: A cross-sectional study in six European countries. *Children*, 8(10), article 925. <https://doi.org/10.3390/children8100925>
- Anjum, R., Nodi, N. H., Das, P. R., Roknuzzaman, A. S. M., Sarker, R., & Islam, M. R. (2024). Exploring the association between online gaming addiction and academic performance among the school-going adolescents in Bangladesh: A cross-sectional study. *Health Science Reports*, 7(9), article e70043. <https://doi.org/10.1002/hsr2.70043>

- Ardıç, E. (2019). Çevrim içi oyun tehditlerine karşı çözüm önerileri: Mavi Balina oyunu. *International Journal of New Approaches in Social Studies*, 3(1), 57-75.
- Ayar, H., Bulut, N., & Gelici, Z. (2023). Erken çocuklukta dijital bağımlılıkla mücadele projesi kapsamında ebeveynlerin çocuklarının dijital medya kullanımına ilişkin görüşlerinin incelenmesi. *Sakarya Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, 25(47), 1-33. <https://doi.org/10.17335/sakaifd.1252105>
- Barakat, A. M. M., Mahmoud, B. A. A., & Elneklawi, S. A. A. (2025). Parent-child relationship and child social competence: the chain mediating effect of parents' awareness of digital parenting and child digital game addiction. *Human Behavior and Emerging Technologies*, 2025, article 5563290. <https://doi.org/10.1155/hbe2/5563290>
- Barnes, R., & Potter, A. (2021). Sharenting and parents' digital literacy: an agenda for future research. *Communication Research and Practice*, 7(1), 6-20. <https://doi.org/10.1080/22041451.2020.1847819>
- Bayzan, Ş., Yıldırım, Ö., Karakuş, T., Kurşun, E., Turgut, Y. E., & Aslan, A. (2023). Türkiye'deki ebeveynlerin internet kullanım alışkanlıkları ve dijital okuryazarlık becerileri üzerine bir araştırma. *Korkut Ata Türkiyat Araştırmaları Dergisi, Özel Sayı 1 (Cumhuriyetin 100. Yılına)*, 1249-1271. <https://doi.org/10.51531/korkutataturkiyat.1361402>
- Braiker, H. B. (2004). *Who's pulling your strings*. New York: McGraw Hill.
- Canpolat, M., & Karadaş, C. (2024). A mixed method research on increasing digital parenting awareness of parents. *Education and Information Technologies*, 29(6), 6683-6704. <https://doi.org/10.1007/s10639-023-12094-9>
- Chen, L., Liu, X., & Tang, H. (2023). The interactive effects of parental mediation strategies in preventing cyberbullying on social media. *Psychology*

- Research and Behavior Management*, 16, 1009-1022.
<https://doi.org/10.2147/PRBM.S386968>
- Choukas-Bradley, S., Roberts, S. R., Maheux, A. J., & Nesi, J. (2022). The perfect storm: A developmental–sociocultural framework for the role of social media in adolescent girls’ body image concerns and mental health. *Clinical Child and Family Psychology Review*, 25(4), 681-701.
<https://doi.org/10.1007/s10567-022-00404-5>
- Choy, Y.N., Lau, E.Y.H. & Wu, D. (2024). Digital parenting and its impact on early childhood development: A scoping review. *Education and Information Technologies*, 29, 22147–22187. <https://doi.org/10.1007/s10639-024-12643-w>
- Cilligol Karabey, S., Palanci, A., & Turan, Z. (2024). How does smartphone addiction affect the lives of adolescents socially and academically?: a systematic review study. *Psychology, Health & Medicine*, 29(3), 631-654. <https://doi.org/10.1080/13548506.2023.2229241>
- Clark, L. S. (2011). Parental mediation theory for the digital age. *Communication Theory*, 21(4), 323–343. <https://doi.org/10.1111/j.1468-2885.2011.01391.x>
- Clarkson, A., & Zierl, L. (2018). An online parenting program grows digital parenting skills and parent–school connection. *The Journal of Extension*, 56(5), article 6. <https://doi.org/10.34068/joe.56.05.06>
- Confalonieri, E., Gatti, E., Ionio, C., & Traficante, D. (2008). Body esteem scale: a validation on italian adolescents. *TPM-Testing, Psychometrics, Methodology in Applied Psychology*, 15(3), 153–165.
- Coşkunalp, S. ve Kuşcu, Ö. (2025). Dijital ebeveynlik öz yeterliği ile çocuklarda problemli medya kullanımı arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Manas Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 14(2), 614-635.
<https://doi.org/10.33206/mjss.1469158>

- Eryılmaz, A. & Deniz, M. E. (2024). *Tüm yönleriyle bağımlılık*. Ankara: Pegem akademi.
- Fam, J. Y., Männikkö, N., Juhari, R., & Kääriäinen, M. (2023). Is parental mediation negatively associated with problematic media use among children and adolescents? A systematic review and meta-analysis. *Canadian Journal of Behavioural Science*, 55(2), 89-99.
- Ferrari Junior, G. J., Silva, A. B. D., Meneghetti, A., Leite, C. R., Brust, C., Moreira, G. C., & Felden, É. P. (2024). Relationships between internet addiction, quality of life and sleep problems: a structural equation modeling analysis. *Jornal de Pediatria*, 100, 283-288. <https://doi.org/10.1016/j.jped.2023.09.015>
- Fidan, N. K., & Olur, B. (2023). Examining the relationship between parents' digital parenting self-efficacy and digital parenting attitudes. *Education and Information Technologies*, 28(11), 15189-15204. <https://doi.org/10.1007/s10639-023-11841-2>
- Franchina, V., & Lo Coco, G. (2018). The influence of social media use on body image concerns. *International Journal of Psychoanalysis & Education*, 10(1), 1-14.
- Gardella, J. H., Fisher, B. W., & Teurbe-Tolon, A. R. (2017). A systematic review and meta-analysis of cyber-victimization and educational outcomes for adolescents. *Review of Educational Research*, 87(2), 283-308. <https://doi.org/10.3102/0034654316689136>
- Gonzaga, I., Ribovski, M., Claumann, G. S., Folle, A., Beltrame, T. S., Laus, M. F., & Pelegrini, A. (2023). Secular trends in body image dissatisfaction and associated factors among adolescents (2007–2017/2018). *PLOS ONE*, 18(1), e0280520. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0280520>
- İnan Kaya, G., Bayraktar, D. M., & Yılmaz, Ö. (2018). Dijital ebeveynlik tutum ölçeği: geçerlik ve güvenirlik çalışması. *Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi*

Eğitim Fakültesi Dergisi, 46, 149-173.
<https://doi.org/10.21764/maeuefd.390626>

Jadambaa, A., Thomas, H. J., Scott, J. G., Graves, N., Brain, D., & Pacella, R. (2019). Prevalence of traditional bullying and cyberbullying among children and adolescents in Australia: A systematic review and meta-analysis. *Australian & New Zealand Journal of Psychiatry*, 53(9), 878-888. <https://doi.org/10.1177/0004867419846393>

Jeglic, E. L., Winters, G. M., & Johnson, B. N. (2023). Identification of red flag child sexual grooming behaviors. *Child Abuse & Neglect*, 136, article 105998. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2022.105998>

Kabakçı-Yurdakul, I., Dönmez, O., Yaman, F., & Odabaşı, H. F. (2013). Digital parenting and changing roles. *Gaziantep University Journal of Social Sciences*, 12(4), 883-896.

Kay, M. A., & Sağlam, M. (2025, January). As predictives of digital game addiction in early childhood; digital parenting, family relations and social competence. *Annales Médico-Psychologiques, Revue Psychiatrique*, 183(4), 429-438.
<https://doi.org/10.1016/j.amp.2024.11.003>

Kaya, İ. & Mutlu-Bayraktar, D. (2021). Türkiye’de yapılan dijital ebeveynlik araştırmalarına yönelik bir içerik analizi çalışması. *İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 22(2), 1046-1082.
<https://doi.org/10.17679/inuefd.928805>

Keleş, A., & Tagay, Ö. (2025). Ergenlerin siber zorbalık düzeylerinin incelenmesi. *Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 73, 734-757.
<https://doi.org/10.21764/maeuefd.1543367>

Khalil, S.A., Kamal, H., & Elkholy, H. (2021). The prevalence of problematic internet use among a sample of Egyptian adolescents and its

- psychiatric comorbidities. *International Journal of Social Psychiatry*, 68(2), 294-300. <https://doi.org/10.1177/0020764020983841>
- Kopecky, K., Szotkowski, R., Aznar-Díaz, I., & Romero-Rodríguez, J. M. (2020). The phenomenon of sharenting and its risks in the online environment. Experiences from Czech Republic and Spain. *Children and Youth Services Review*, 110, article 104812. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2020.104812>
- Kvardova, N., Smahel, D., Machackova, H., & Subrahmanyam, K. (2021). Who is exposed to harmful online content? The role of risk and protective factors among Czech, Finnish, and Spanish adolescents. *Journal of Youth and Adolescence*, 50(12), 2294-2310. <https://doi.org/10.1007/s10964-021-01422-2>
- Lee, C., & Lee, S. J. (2017). Prevalence and predictors of smartphone addiction proneness among Korean adolescents. *Children and Youth Services Review*, 77, 10-17. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2017.04.002>
- Lee, J., Abidin, C., & Leaver, T. (2025). TikTok and children: An introduction. *International Journal of Cultural Studies*, online first. <https://doi.org/10.1177/13678779251340419>
- Li, C., Wang, P., Martin-Moratinos, M., Bella-Fernández, M., & Blasco-Fontecilla, H. (2024). Traditional bullying and cyberbullying in the digital age and its associated mental health problems in children and adolescents: A meta-analysis. *European Child & Adolescent Psychiatry*, 33(9), 2895-2909. <https://doi.org/10.1007/s00787-022-02128-x>
- Lipu, M., & Siibak, A. (2019). 'Take it down!': Estonian parents' and pre-teens' opinions and experiences with sharenting. *Media International Australia*, 170(1), 57-67. <https://doi.org/10.1177/1329878X19828366>
- Livingstone S. & Byrne, J. (2018). Parenting in the digital age: The challenges of parental responsibility in comparative perspective. In G. Mascheroni, C.

- Ponte, & A. Jorge (Eds.), *Digital parenting: The challenges for families in the digital age* (pp. 19–30). Nordicom.
- Livingstone, S., & Helsper, E. J. (2008). Parental mediation of children's Internet use. *Journal of Broadcasting & Electronic Media*, 52(4), 581–599. <https://doi.org/10.1080/08838150802437396>
- Livingstone, S., & Stoilova, M. (2021). The 4Cs: Classifying online risk to children. London School of Economics and Political Science, LSE Consulting. https://www.ssoar.info/ssoar/bitstream/handle/document/71817/ssoar-2021-livingstone_et_al-The_4Cs_Classifying_Online_Risk.pdf
- Livingstone, S., Mascheroni, G., Dreier, M., Chaudron, S., & Lagae, K. (2015). How parents of young children manage digital devices at home: The role of income, education and parental style. EU Kids Online, LSE.
- Lozano-Blasco, R., Cortés-Pascual, A., & Latorre-Martínez, M. P. (2020). Being a cybervictim and a cyberbully—The duality of cyberbullying: A meta-analysis. *Computers in Human Behavior*, 111, 106444. <https://doi.org/10.1016/j.chb.2020.106444>
- Mahzunah, A. K., Sari, I. Y., Paradela, B. V., Murti, B., & Tursina, E. (2024). The impact of cyberbullying on self-harming behavior and suicidal thoughts among adolescents: a meta-analysis. *Journal of Health Promotion and Behavior*, 9(4), 357-369. <https://doi.org/10.26911/thejhp.2024.09.04.07>
- Manago, A. M., Graham, M. B., Greenfield, P. M., & Salimkhan, G. (2008). Self-presentation and gender on MySpace. *Journal of Applied Developmental Psychology*, 29(6), 446-458. <https://doi.org/10.1016/j.appdev.2008.07.001>
- Manap, A. & Durmuş, E. (2020). Dijital Ebeveynlik Farkındalık Ölçeğinin Geliştirilmesi. *İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 21(2), 978-993. <https://doi.org/10.17679/inuefd.711101>

- Martellozzo, E., Monaghan, A., Adler, J., Davidson, J., Leyva, R. & Horvath, M. A. H. (2016). *An examination of the impact of online pornography on children and young people*. NSPCC & Children's Commissioner for England study, UK.
- Mascheroni, G., Ponte, C., & Jorge, A. (2018). Introduction (pp. 9–16). In G. Mascheroni, C. Ponte, & A. Jorge (Eds.), *Digital parenting: The challenges for families in the digital age*. Nordicom.
- Modecki, K. L., Goldberg, R. E., Wisniewski, P., & Orben, A. (2022). What is digital parenting? A systematic review of past measurement and blueprint for the future. *Perspectives on Psychological Science*, 17(6), 1673-1691. <https://doi.org/10.1177/17456916211072458>
- Nawaz, F. A., Riaz, M. M. A., Banday, N. U. A., Singh, A., Arshad, Z., Derby, H., & Sultan, M. A. (2024). Social media use among adolescents with eating disorders: a double-edged sword. *Frontiers in Psychiatry*, 15, article 1300182. <https://doi.org/10.3389/fpsy.2024.1300182>
- OECD (2021). Children in the digital environment: Revised typology of risks. OECD Digital Economy Papers, No. 302. <https://doi.org/10.1787/9b8f222een>
- OECD (2025). *From playgrounds to platforms - Childhood in the digital age*. OECD WISE Centre Policy Insights.
- Okela, A. H., Olatokun, W. M., Anumudu, C. E., Ziani, A., Nser, K. K., & Ben Lagha, F. (2025). Parental social media literacy antecedents and children's digital media addiction: observations from two African countries. *Competitiveness Review: An International Business Journal*, ahead-of-print, <http://dx.doi.org/10.1108/CR-11-2023-0294>
- Omur, S., & Uyar, M. (2022). Sharenting: Türkiye'de ebeveynlerin paylaşım eğilimleri üzerine bir değerlendirme. *Kastamonu İletişim Araştırmaları Dergisi (KİAD)*, 9, 23-45. <https://doi.org/10.56676/kiad.1162288>

- Öden Akman, A., Çuhacı Çakır, B., Kocabaş, C. N. (2021). Çocukların sosyal medyadaki dijital ayak izleri: Mahremiyet ihlalinde hassas noktalar. *Türkiye Çocuk Hastalıkları Dergisi*, 15, 553-555. <https://doi.org/10.12956/tchd.949279>
- Özel, Ö., & Asarkaya, İ. (2023). TikTok uygulamasında yer alan içeriklerin okul öncesi dönem çocuklarına uygunluk açısından incelenmesi. *Early Childhood Education Researches*, 1(1), 1-19.
- Özkan, Y., Çelikkol Sadiç, Ç., Özmütlu, A. G., Kara, A., & Gerçek, H.G. (2025). Examining the link between impulsivity, internet addiction, cyberbullying, and cybervictimization among adolescents in a child and adolescent psychiatry outpatient clinic. *Osmangazi Journal of Medicine*, 47(3), 467-476. <https://doi.org/10.20515/otd.1619413>
- Papadamou, K., Papasavva, A., Zannettou, S., Blackburn, J., Kourtellis, N., Leontiadis, I., ... & Sirivianos, M. (2020, May). Disturbed YouTube for kids: Characterizing and detecting inappropriate videos targeting young children. In *Proceedings of the international AAAI conference on web and social media* (Vol. 14, pp. 522-533).
- Parlar, H., & Dere, S. (2025). Dijital ebeveynliğin, aile içi iletişim ve velinin eğitime katılımı üzerine etkisi: Yapısal eşitlik modeli. *Sosyal Politika Çalışmaları Dergisi*, 25(66), 79-110. <https://doi.org/10.21560/spcd.vi.1404734>
- Pasca, P., Signore, F., Tralci, C., Longo, M., Preite, G., & Ciavolino, E. (2022). Detecting online grooming at its earliest stages: Development and validation of the Online Grooming Risk Scale. *Mediterranean Journal of Clinical Psychology*, 10(1), 1-24. <https://doi.org/10.13129/2282-1619/mjcp-3248>
- Poblet, M., Teodoro, E., González-Conejero, J., Varela, R., & Casanovas, P. (2017). A co-regulatory approach to stay safe online: reporting

- inappropriate content with the MediaKids mobile app. *Journal of Family Studies*, 23(2), 180-197. <https://doi.org/10.1080/13229400.2015.1106337>
- Ramos Salazar, L. (2021). Cyberbullying victimization as a predictor of cyberbullying perpetration, body image dissatisfaction, healthy eating and dieting behaviors, and life satisfaction. *Journal of Interpersonal Violence*, 36(1-2), 354-380. <https://doi.org/10.1177/0886260517725737>
- Revranché, M., Biscond, M., & Husky, M. M. (2021). Investigating the relationship between social media use and body image among adolescents: A systematic review. *L'encephale*, 48(2), 206-218. <https://doi.org/10.1016/j.encep.2021.08.006>
- Rodgers, R. F., Slater, A., Gordon, C. S., McLean, S. A., Jarman, H. K., & Paxton, S. J. (2020). A biopsychosocial model of social media use and body image concerns, disordered eating, and musclebuilding behaviors among adolescent girls and boys. *Journal of Youth and Adolescence*, 49(2), 399-409. <https://doi.org/10.1007/s10964-019-01190-0>
- Saikia, A. M., Das, J., Barman, P., & Bharali, M. D. (2019). Internet addiction and its relationships with depression, anxiety, and stress in urban adolescents of Kamrup District, Assam. *Journal of Family and Community Medicine*, 26(2), 108-112. https://doi.org/10.4103/jfcm.JFCM_93_18
- Sancar, E. (2023). Z kuşağı ergen çocuk sahibi ebeveynlerin dijital ebeveynlik tutumlarının çocukları ile ilişkilerine etkisi. *İstanbul University Journal of Sociology*, 43(1), 54-67. <https://doi.org/10.26650/SJ.2023.43.1.0023>
- Schittenhelm, C., Kops, M., Moosburner, M., Fischer, S. M., & Wachs, S. (2024). Cybergrooming victimization among young people: a systematic review

- of prevalence rates, risk factors, and outcomes. *Adolescent Research Review*, 10, 169-200. <https://doi.org/10.1007/s40894-024-00248-w>
- Security.org. (2021, May 10). *Parenting in a digital age: Parents' social media habits and concerns about sharenting*. <https://www.security.org/digital-safety/parenting-social-media-report/>
- Sergentanis, T. N., Bampalitsa, S. D., Theofilou, P., Panagouli, E., Vlachopapadopoulou, E., Michalacos, S., ... & Tsitsika, A. (2021). Cyberbullying and obesity in adolescents: Prevalence and associations in seven European countries of the EU NET ADB Survey. *Children*, 8(3), article 235. <https://doi.org/10.3390/children8030235>
- Siibak, A., & Traks, K. (2019). The dark sides of sharenting. *Catalan Journal of Communication & Cultural Studies*, 11(1), 115-121. https://doi.org/10.1386/cjcs.11.1.115_1
- Singh, A. K. & Singh, P. K. (2019). Digital addiction: a conceptual overview. *Library Philosophy and Practice (e-journal)*, article 3538. <https://digitalcommons.unl.edu/libphilprac/3538>
- Sohn, S. Y., Rees, P., Wildridge, B., Kalk, N. J., & Carter, B. (2019). Prevalence of problematic smartphone usage and associated mental health outcomes amongst children and young people: a systematic review, meta-analysis and GRADE of the evidence. *BMC psychiatry*, 19, article 356. <https://doi.org/10.1186/s12888-019-2350-x>
- Staksrud, E. (2016). *Children in the online world: Risk, regulation, rights* (p. 253). New York: Routledge :Taylor & Francis.
- Suhag, K., & Rauniyar, S. (2024). Social media effects regarding eating disorders and body image in young adolescents. *Cureus*, 16(4), article e58674. <https://doi.org/10.7759/cureus.58674>
- Tan, C. Y., Xu, N., Liang, M., & Li, L. (2025). Meta-analysis of associations between digital parenting and children's digital wellbeing. *Educational*

- Research Review*, 48, article 100699.
<https://doi.org/10.1016/j.edurev.2025.100699>
- Tanrıkulu, İ. (2019). *Siber zorbalık*. Ankara: Anı yayıncılık
- Tosuntaş, Ş. B., & Griffiths, M. D. (2024). Sharenting: A systematic review of the empirical literature. *Journal of Family Theory & Review*, 16(3), 525-562.
<https://doi.org/10.1111/jftr.12566>
- Tran, H. G. N., Thai, T. T., Dang, N. T. T., Vo, D. K., & Duong, M. H. T. (2023). Cyber-victimization and its effect on depression in adolescents: A systematic review and meta-analysis. *Trauma, Violence, & Abuse*, 24(2), 1124-1139. <https://doi.org/10.1177/15248380211050597>
- TÜİK (2024). Çocuklarda bilişim teknolojileri kullanım araştırması. <https://data.tuik.gov.tr/Bulten/Index?p=Cocuklarda-Bilisim-Teknolojileri-Kullanim-Arastirmasi-2024-53638#:~:text=%C3%87ocuklar%C4%B1n%20%C4%B0internet%20kullan%C4%B1m%20oran%C4%B1%20%91,%81%2C5'ti> (Erişim tarihi: 17.06.2024).
- Türen, Ş., & Bağçeli Kahraman, P. (2025). The predictive relationships between children's digital game addiction tendencies and mothers' digital parenting awareness and digital literacy levels. *Education and Information Technologies*, 30(3), 3115-3144.
<https://doi.org/10.1007/s10639-024-12932-4>
- Ulfert-Blank, A. S. & Schmidt, I. (2022). Assessing digital self-efficacy: Review and scale development. *Computers in Human Behavior*, 191, article 104626. <https://doi.org/10.1016/j.compedu.2022.104626>
- Uludaşdemir, D., & Bayzan, Ş. (2025). Are parents aware of the danger of cyberbullying? Cross-sectional investigation of the relationship between parents' cyberbullying awareness and digital parent self-

- efficacy. *Journal of Pediatric Nursing*, 84, 30-38.
<https://doi.org/10.1016/j.pedn.2025.05.006>
- Verswijvel, K., Walrave, M., Hardies, K., & Heirman, W. (2019). Sharenting, is it a good or a bad thing? Understanding how adolescents think and feel about sharenting on social network sites. *Children and Youth Services Seview*, 104, article 104401.
<https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2019.104401>
- Vincente-Benito, I., & Ramírez-Durán, M. D. V. (2023). Influence of social media use on body image and well-being among adolescents and Young adults: a systematic review. *Journal of Psychosocial Nursing and Mental Health Services*, 61(12), 11-18.
<https://doi.org/10.3928/02793695-20230524-02>
- Whittle, H., Hamilton-Giachritsis, C., Beech, A., & Collings, G. (2013). A review of young people's vulnerabilities to online grooming. *Aggression and Violent Behavior*, 18(1), 135-146.
<https://doi.org/10.1016/j.avb.2012.11.008>
- Wright, M. F. (2016). The buffering effect of parental mediation in the relationship between adolescents' cyberbullying victimisation and adjustment difficulties. *Child Abuse Review*, 25(5), 345-358.
<https://doi.org/10.1002/car.2448>
- Wright, M. F., Wachs, S., & Gámez-Guadix, M. (2021). Youths' coping with cyberhate: Roles of parental mediation and family support. *Comunicar: Media Education Research Journal*, 29(67), 21-32.
<https://doi.org/10.3916/C67-2021-02>
- Yaman, F., Dönmez, O., Akbulut, Y., Yurdakul, I. K., Çoklar, A. N., & Guyer, T. (2019). Ebeveynlerin dijital ebeveynlik yeterliklerinin çeşitli demografik değişkenler açısından incelenmesi. *Eğitim ve Bilim*, 44(199), 149-172.
<https://doi.org/10.15390/EB.2019.7897>

- Yaman, F., Yurdakul, I. K., Akbulut, Y., & Dönmez, O. (2024). An examination of the digital parenting profiles in Turkey. *Child Psychiatry & Human Development*, 55(2), 384-393. <https://doi.org/10.1007/s10578-022-01410-y>
- Yang, S., Zhang, Q., Ran, G., Zhang, Q., & Ren, J. (2025). The association between cyber victimization and social anxiety: A three-level meta-analysis. *Psychology in the Schools*, 62(2), 512-534. <https://doi.org/10.1002/pits.23336>
- Zeybekoğlu Akbaş, Ö. & Dursun, C. (2020). Teknolojinin aileye etkisi: değişen ailenin dijital ebeveyn ve çocukları. *Turkish Studies-Social Science*, 15(4), 2245-2265.
- Zhu, C., Huang, S., Evans, R., & Zhang, W. (2021). Cyberbullying among adolescents and children: a comprehensive review of the global situation, risk factors, and preventive measures. *Frontiers in Public Health*, 9, 634909. <https://doi.org/10.3389/fpubh.2021.634909>

EXTENDED ABSTRACT

Introduction

The emergence of the “Digital Age” has brought profound transformations not only to social structures but also to family dynamics and parenting practices. Today’s children are born into a world dominated by digital technologies and spend a significant portion of their daily lives online. According to the OECD (2025), more than half of 15-year-olds spend at least 30 hours per week using digital devices. Similarly, the Turkish Statistical Institute (TUIK, 2024) reports high internet (91.3%), YouTube (96.3%), and social media (66.1%) usage rates among children aged 6–15. While digital technologies offer many opportunities, this intense exposure also presents new-generation risks that challenge traditional parenting roles.

In the digital age, children’s early exposure to online environments necessitates that parents recognize the potential risks present in digital spaces and take measures to protect their children against these risks. At this point, understanding the scope of digital parenting, the required competencies, and

effective implementation methods is of great importance. This study aims to examine the risks that children face in the digital age through a review of the literature and to introduce digital parenting strategies that are effective in managing these risks. In this way, the study seeks to contribute to the literature by creating knowledge-based awareness on digital parenting and to serve as a guiding resource especially for practitioners and parents.

New-Generation Digital Risks

Digital addiction refers to excessive and uncontrolled use of the internet, online games, mobile applications, and social media that negatively affects daily functioning (Singh & Singh, 2019). Global studies reveal alarming trends: for example, 62.1% of children and adolescents in Saudi Arabia are at risk of video game addiction (Alrahili et al., 2023), while in Egypt, over 65% of adolescents are reported to have problematic internet use (Khalil et al., 2021). In Türkiye, studies indicate that 30.7% of adolescents visiting psychiatric clinics show signs of internet addiction.

Cyberbullying involves intentional and repeated harmful behavior towards others using digital platforms. It often includes a power imbalance between the perpetrator and the victim (Tanrikulu, 2019). Studies show that cyberbullying is widespread globally, with prevalence rates ranging between 6–46% for perpetrators and 14–57% for victims (Zhu et al., 2021). In Türkiye, nearly 30% of adolescents have been victims of cyberbullying (Keleş & Tagay, 2025).

Grooming describes the process by which an adult uses emotional manipulation to lure minors into inappropriate sexual activities online, which can escalate to sharing explicit content or real-life abuse (Jeglic et al., 2023; Pasca et al., 2022). According to Schittenhelm and colleagues (2025), at least one in ten adolescents is exposed to online sexual abuse. Research in Portugal found that nearly 42% of adolescents experienced online sexual solicitation (Almeida & Pereira, 2025).

Children frequently encounter harmful content such as pornography, violence, hate speech, or risky online challenges (Poblet et al., 2017). Well-known examples include the “Blue Whale Challenge” and “Game of 72,” which have been linked to self-harm and disappearances (Ardıç, 2019). Platforms like YouTube and TikTok are criticized for recommending inappropriate content through algorithmic suggestions, exposing children to unsuitable material. In the UK, 47% of adolescents reported seeing online pornography before age 16 (Martellozzo et al., 2016). In a study conducted in Türkiye by Akçaboy and colleagues (2022), it was found that 88.8% of adolescents aged 11–18 play

online games; among this group, 34% were exposed to sexual, embarrassing, or pornographic content, while 9% encountered frightening, horrific, or disturbing images.

Parents' online sharing of their children's personal data, images, and videos can pose significant privacy risks. The term "sharenting" highlights this phenomenon (Tosuntaş & Griffiths, 2024). While parents often share content with good intentions, it can result in ethical and legal problems, such as unauthorized profiles and excessive disclosure of personal information (Omur & Uyar, 2022), which children may not consent to or feel embarrassed by (Verswijvel et al., 2019).

Adolescents are highly susceptible to body dissatisfaction due to the internalization of unrealistic beauty standards portrayed on social media (Franchina & Lo Coco, 2018; Manago et al., 2008). Filtered images, idealized body representations, and social comparisons contribute to unhealthy eating behaviors (Vincente-Benito et al., 2023), body dissatisfaction, and mental health issues like depression and anxiety (Choukas-Bradley et al., 2022).

Digital Parenting: Definition and Approaches

Digital parenting refers to parents' attitudes and practices aimed at guiding children's safe and responsible digital media use. It includes setting boundaries, monitoring activities, and fostering positive digital engagement (Choy et al., 2024; İnan Kaya, et al., 2018). Clark (2011) refers to parents' behaviors aimed at regulating their children's use of digital media tools as "parental mediation," and the literature indicates that there are different parental mediation approaches (İnan Kaya et al., 2018). These approaches are generally categorized under two main headings: "restrictive" and "enabling." In restrictive approaches, limits and prohibitions are imposed on children's use of digital media, or parents insist that digital activities be carried out under their supervision. In enabling approaches, on the other hand, parents talk with their children about using digital media, encourage them to use it, inform them about safe use, and aim to create a safe framework to promote the positive use of the internet (Livingstone & Byrne, 2018).

Positive mediation and co-use are the most effective in promoting children's digital well-being and protecting them from risks like cyberbullying and digital addiction (Tan et al., 2025). Active mediation reduces the likelihood of adolescents becoming cyberbullies or victims (Chen et al., 2023), while instructive mediation helps adolescents handle online hate constructively (Wright et al., 2021). Higher parental awareness and self-efficacy are linked to reduced signs of digital game addiction (Barakat et al., 2025), improved parent–

child relationships, increased family communication, and greater parental involvement in education (Parlar & Dere, 2025).

Conclusion

The digital age demands a redefined, modern approach to parenting. Understanding and managing digital risks are critical responsibilities for today's parents. This study contributes to the literature by presenting a comprehensive overview of emerging digital risks and the corresponding digital parenting strategies needed to address them.